

læse dem. Det var Arbejdsministrene fra Frankrig, England, Tyskland og Belgien, der drøftede Ratifikationen af Washington-Konventionen om 8 Timers Arbejdsdagen, og saa udsendte de et — overmaade vægtigt og indholdsrigt! — Communiqué, som beroligede Verden: „Efter at have konstateret paa ny, at særlige moralske og sociale Hensyn gør det ønskeligt at indføre internationale Regler om 8 Timers Arbejdsdagen paa Basis af Washington-Konventionen, har Ministrene underkastet Konventionens forskellige Artikler en dybtgaaende Undersøgelse med det Formaal at løse de endnu eksisterende Fortolkningsvanskeligheder og at lette Ratifikationen af Konventionen for deres Regeringer. De har konstateret med Tilfredshed, at der i de fleste Tilfælde er Overensstemmelse mellem deres forskellige Opfattelser, eller at der kun findes smaa Uoverensstemmelser imellem dem. Den almindelige Opfattelse er, at det vil blive muligt at naa til en almindelig Ratifikation af Washington-Konventionen.“ Nu maa jeg spørge ærede Tilhørere, om man kan udtrykke sit Haab i mere forsigtige Vendinger. Jeg tror, det vil være vanskeligt, og jeg tror ikke, man skal bygge store og stærke Bygninger paa denne lille Udtalelse, og naar man kender lidt til de Forhandlinger, der har været i Konseilet om dette Spørgsmaal, og Franskmanden M. Thomas' Stilling til det, vil man ogsaa vide, at der ikke tillægges denne Enighed synderlig Betydning, og at man paa indviet, paa rette Sted nærer store Betæneligheder med Hensyn til den Enighed, der vil kunne opnaas.

Det ærede Medlem Hr. Schrøder talte noget om, at vi vilde slaa Arbejderne ned. Ja, det er noget, man vel kan sige paa et Vælgermøde, men der er jo ikke Tale om at slaa Arbejderne ned, fordi vi mener, at Arbejderne og Arbejdsgiverne bedre end den højtærede Minister og Lovgivningsmagten kan ordne dette Forhold sig imellem. Og saa maa jeg sige, at det gør mig ondt for det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, at den saa rigtigt udkastede Tanke om Murerne ikke blev godt modtaget af det ærede Medlem Hr. Schrøder. Det var jo kun „for saa vidt“ og „dersom“ o. s. v. Der var jo mange Betingelser, navnlig nogle med Boliglovene, og kommer man til Betingelser med Boliglovene, tror jeg, man kan skyde en hvid Pind efter denne omlagte og forlængede Arbejdstid i Provinsen. Jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Schrøder der straks blev Fagforeningsmand, og det er jo ikke noget, han skal dadles for.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard advarede, som sagt, imod mange Ting og gav mig gode Raad med Hensyn til 1919 og med Hensyn til dette at fortryde. Ja, jeg ved ikke — jeg tror, vi alle sammen hver for sig har fortrudt forskellige Ting, som vi har gjort, baade fra 1914 til 1918 og efter 1918 og den nærmeste Tid efter Krigen. Jeg tror, at det er godt og rigtigt, at vi reviderer nogle af de Anskuelser, vi den Gang troede var god Latin. Vi har siden betalt ganske klækkeligt for de Vildfarelser, som baade Rigsdagsmedlemmer og andre Mennesker har gjort sig skyldige i.

Endvidere mente det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, at Parolen fra Storindustriens Side var længere Arbejdstid og højere Told. Ja, der er visse Industrier, der gerne vil have højere Told for at kunne beskæftige flere Folk og for at kunne klare sig bedre, men naar det ærede Medlem mener, at længere Arbejdstid skulde være Parolen fra Storindustriens Side, tror jeg, det ærede Medlem tager fejl af, hvad man i en Kamp-situation maaske i 1921 og 1922 stiller op paa Ønskeseddelen, og hvad der er Realitetskrav. Det er dog Forhold, jeg har nogen Adgang til at tale med om, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaards gode Raad i og for sig behøves. Der er den fundamentale Uoverensstemmelse mellem det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og mig, at det ærede Medlem mener, man kommer bedre til en elastisk Ordning gennem en Lov end gennem den Ordning, vi nu har. Det er nu, som man ser paa det. Jeg kan garantere, at en Ordning af lignende Art som den, den højtærede Socialminister har foreslaaet her i Folketinget, indeholder et Minimum af Elasticitet. Det er muligt, at andre Landes Lovgivning er mere elastisk, men det forandrer ikke den Overbevisning hos mig, at de Parter, som ved, hvor Skoen trykker, bedst kan ordne disse Forhold.

Dahlgaard: Jeg vil gerne sige til en af de sidste Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott fremkom med, at det er en rimelig Ting, at man fortryder, hvad man har gjort galt, deri er jeg ikke uenig med det ærede Medlem; men ved Siden af de Ting, man kan fortryde, og som man kan gøre sit bedste for at rette, staar ogsaa de Ting, hvorom man maa sige: et Ord er et Ord, og jeg har den Opfattelse, at i det lange Løb vil det heller ikke gavne de Interesser, som Arbejdsgiverne repræsenterer, at man med Rette kan sige, at Ord man har givet, har man brudt, da man mente, man var i en Situation, hvor man kunde gøre det.